

Maria Beneyto

El que resta d'un clam perdut

37 poemes inèdits

Selecció i
introducció de
Josep Ballester

El drac, movent la cua,
també es recorda de quan jo, llança al rest,
vaig donar-li la mort, sense adonar-me
que el drac és femella i porta cria
immortal, al darrere.

CANÇÓ DE BRESSOL PER A UN XIQUET
LLUNYÀ (POTSER A BÒSNIA)

1

Tanca la porta fill,
tanca la porta.
Ells voldrien entrar
i hem d'impedir-ho.
Venen
arrossegant la llum per terra.
Porten un clau de vidre
en la cova amagada de la veu,
ungles als ulls, mans empeltades
del cadàver d'ahir.
Tanca la porta.
Vine al caliu
d'aquest tancat on jau la nostra vida,
on fermenta l'oblit
i on encara, potser a la finestra,
la pobríssima rosa
que es va oblidar de nàixer,
s'embarca en l'aigua
que ens fa illa coberta de paper.

Tanca la porta, fill,
que plou.
¿Pluja vermella, dius?
Potser. El tintorer
del cel, voldrà fer broma.
Riu-te.
Tanca, però, la porta, les parpelles
i l'ànima,
que la desferra
és a l'aguait.
(Si ara t'adorms,
a l'endemà, fill meu,
ja no plourà.)

Adorm-te, fill.
No esbrines més enllà.
No és de ningú
aquesta allau
de braços, mans,
o peus, o músculs
esgarrats. No és de ningú.
Ja no pertanyen a aquell cos
que era la vida.
Són cadàvers mínims,
independents. Són monstres
que potser podrien fer l'ofici
de la venjança, arreu,
sense discriminar-nos en la fosca.
No mires, fill, amuntegada
i a trossos
la carn humana
on ens deien que Déu vindria a viure.
No mires. Fuig
dels ulls de la carronya.
No hi ha més salvació que allò
de cloure'ls
mentre el podrimener

augmenta.
Pensa angelets,
coques amb mel,
joguines...

Vine a la mare, fill.
l dorm.

Ací, a la vida, tot és massa tèrbol.
A banda de l'angúnia que mai no ens oblida,
hi ha una guerra
tacant, prenent-li foc al mapa,
enllà lluny.
Als ulls venen imatges
que ens la mostren
de tant en tant, ferint-los.
Enllà, els homes, tots brutedat,
sostenen
la mort per la cua.
Les dones ja no són dones,
són feres
amb el cadell al coll,
i cauen
les ciutats al buit:
enderrocs i cadàvers
fan muntó... ¿Què et diria?
He isolat una imatge
—imatge feta veu—
i te la porte al cercle,
on potser romandran encara,
molt tímides,

partícules d'ulls vius,
concavitats d'orella...
Mira i escolta.
(i adorm-te tu també
xiquet, fill,
home meu.)